

Ο ταπεινός άνθρωπος θα δεχθεί την αλήθεια του Χριστού.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Όπως ξέρουμε, μέσα στον Παράδεισο οι πρωτόπλαστοι ήταν ευτυχισμένοι και χαρούμενοι, αλλά κάπου εκεί ήταν και το φίδι, ο διάβολος. Και ο διάβολος δεν πήγε μόνο σαν η προσωποποίηση του κακού και ο φορέας του κακού, αλλά πήγε και γιατί ζήλεψε τους πρωτόπλαστους. Είναι τόση η χαρά και τόση η ευτυχία που δίνει ο Θεός στα πλάσματά του, που ο κακός θα το ζηλέψει αυτό και κάπου εκεί θα τριγυρίζει, για να κάνει κακό με όποιον τρόπο μπορεί. Έτσι λοιπόν ο διάβολος και αυτός εκεί στον Παράδεισο. Και δεν πήγε αρνούμενος τον Θεό· τον δέχεται τον Θεό. Πώς μπορεί να τον αρνηθεί; Τον δέχεται τον Θεό και τον αναγνωρίζει ως Θεό, αλλά ως διάβολος διαβάλλει, συκοφαντεί και ψεύδεται.

Φυσικά, ευθέως στον Θεό δεν μπορεί να πει τίποτε και δεν μπορεί να κάνει τίποτε, αλλά πηγαίνει στα πλάσματα του Θεού, στα παιδιά του Θεού, σ' αυτά που απολαμβάνουν τη χαρά του Θεού. Και φάνηκε πως πέτυχε ο διάβολος εκείνη την ημέρα αυτό που ήθελε. Έτσι φάνηκε. Και ο δυστυχής δεν καταλάβαινε ότι η επέμβασή του αυτή, η παρέμβασή του αυτή, η κακότητα αυτή, θα έφερνε μεγαλύτερο καλό στο ανθρώπινο γένος. Διότι ο ίδιος ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, θα γινόταν άνθρωπος, και άπαξ δια παντός θα ενωνόταν το ανθρώπινο γένος με τον Θεό στο

πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ωστόσο όμως από τότε, όπου υπάρχει το καλό, υπάρχει κάπου εκεί και το κακό. Όπου υπάρχει ο Θεός, κάπου εκεί υπάρχει ο διάβολος. Όπου υπάρχει ο άνθρωπος του Θεού, κάπου εκεί θα υπάρχει και ο άνθρωπος του διαβόλου.

Ακόμη, όπως ξέρουμε, και όταν ο ίδιος ο Χριστός έγινε άνθρωπος, τόλμησε ο αναιδέστατος διάβολος να τον πλησιάσει. Ο ίδιος ο Θεός είναι παρών στο πρόσωπο του Χριστού – ο Χριστός φέρει μέσα του όλη τη θεότητα – και όμως κάπου εκεί είναι και ο διάβολος έτοιμος να πειράξει, να ενοχλήσει, να εμποδίσει, να κάνει τα δικά του. Και από τότε και μέχρι σήμερα, αδελφοί μου, όπου υπάρχει το καλό, υπάρχει και το κακό.

Και, παρακαλώ, αυτό το σημείο να το προσέξουμε. Γιατί πολλοί χριστιανοί παρουσιάζονται σήμερα που λένε – και με το δίκιο τους βέβαια – ότι ο ένας τα λέει έτσι, ο άλλος τα λέει αλλιώς, ο άλλος τα λέει αλλιώς, και μπερδεύονται. Τι γίνεται;

Εγώ χωρίς δισταγμό θα μπορούσα να σας πω ότι τα πράγματα είναι πολύ καθαρά και πολύ απλά. Αλλά όμως γενικά μπερδεύονται οι άνθρωποι. Δεν βλέπουν ότι είναι απλά, δεν βλέπουν ότι είναι καθαρά και τελικά δεν μπορούν αυτό που είναι απλό να το βρουν, αυτό που είναι καθαρό και γνήσιο να το βρουν, και μπερδεύονται.

Όπως έχω πει και άλλη φορά, όποιος έχει μέσα στην ψυχή του τον πόθο για την αλήθεια – αλλά πραγματικά ποθεί την αλήθεια και πραγματικά γυρεύει τον Θεό και όχι τον εαυτό του και τα καμώματά του – ό,τι και να γίνει, τελικά θα βρει τον Θεό. Διότι αυτός ο οποίος πέφτει έξω, αυτός ο οποίος πλανάται, πολλές φορές θα συγκρουσθεί με την αλήθεια, και αν είναι ταπεινός άνθρωπος, απλός άνθρωπος, και θέλει όντως την αλήθεια του Χριστού, δεν θ' αργήσει να το καταλάβει ότι πέφτει έξω, οπότε θα μετανοήσει, θα αποβάλει τα δικά του καμώματα και θα δεχθεί την αλήθεια του Χριστού.

Όποιος όμως είναι πεισματάρης, εγωιστής, υπερήφανος, αγύριστο κεφάλι, φοβούμαι ότι δεν θα μπορέσει να δει την αλήθεια και έτσι θα χαθεί. Τώρα τελευταία κάνει θραύση και η ψυχασθένεια. Είναι συμπαθέστατοι οι ψυχασθενείς, αλλά όταν ανακατεύουν τα θρησκευτικά πράγματα και μας εμφανίζονται ότι είναι προφήτες, ότι είναι χριστοί κλπ. πού να γυρίσει το κεφάλι τους!

Το φως το βλέπεις, άμα ανοίξεις τα μάτια σου. Άμα δεν τ' ανοίξεις, δεν το βλέπεις το φως. Δεν είναι μακριά το φως. Άνοιξε τα μάτια και δεσ το. Και άλλη φορά λέγαμε για κάποιον που έχει κλειστά τα μάτια του σφικτά και λέει: «Εγώ άμα πρώτα δεν δω, δεν ανοίγω τα μάτια». Πώς θα δεις, ευλογημένε, άμα δεν ανοίξεις τα μάτια σου;

Έτσι κάνουν όχι μόνο εκείνοι οι οποίοι σαν άθρησκοι και σαν άθεοι και σαν αρνητές αρνούνται τον Θεό και λένε «άμα δεν δω πρώτα, δεν πιστεύω», αλλά και οι άλλοι, οι πλανώμενοι που είναι ανάμεσά μας, τριγύρω μας.

Τα μάτια τ' ανοίγει κανείς, όταν ταπεινώνεται, όταν έχει διάθεση να πιστέψει. Αυτός μπορεί ν' ανοίξει τα μάτια και να δει. Αλλιώς, τα έχει κλειστά, και αυτά που βλέπει είναι σκοτάδια, αλλά αυτός τα παίρνει για φως.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1999, σελ. 256 (αποσπάσματα).**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>